JUHÁSZ FERENC

JÓZSEF ATTILA SÍRJA

Bár élve tövisek között haladtam:
Rózsák alatt fogok rohadni majdan;
A kerepesi temetőben
Síromnak lesz virága bőven

Reviczky Gyula

Képzelet-rózsa, gondolat-nárcisz, képzelet-őszirózsa, semmi-liliomkupac,
erjedő, dühödt, vak, burjánzó-állkapcsú, szagos-fogsorú virág-kazal,
liliom, nárcisz, rózsa-szerkezetű, illatos-agyú csönd apró sírodon, kicsi
gyermek-sírodon Mesterem, Testvérem, Ősöm, Apám, jézus-nemzőszervű
halottam, a mindenség törékeny csődöre, angyalszárnyú kék kristály.
a lét idegrendszerének nyüszítő hálózata, halottak élén őgyelgő árva fiúcska,
tejút-homlokú sírás, világfekete testvér-szorongás, a hályogos-szemű isten
szemgolyójába halottból új szemlencsét ültető finom kés, a világ kimetszett
szemgolyója, mely mindig újra kinő, mint a tarajos-gőte szemgolyója,
ha kimetszik: újra kinő a koponya-gödörben a kocsonya-gomba, az akarat
gyümölcse, sárkány-pupillájú élő üvegvirág; apró gyermek-sírodon csalán,
Krisztus-szakáll, tövis-bokor zöld époszai, nyári-arany csontszobrai,
gyűrt villamosjegy, rozsdás konzervdoboz, homályában poshadt esővíz,
a holtak fölszálló könnye, tavalyi viszeres-lábszárú gyertyacsonk, fekete-
kukacú szentlélek-gerinccel a tavalyi gyertya rózsaszín hányadéka, amit
mi égettünk Erzsikével merengve sorsomon s a tiéden merengve,

Mert te itt fekszel az út másik felén, itt rothadt szét szíved, itt folyt
szét agyad, kimászva a könnyű koponya szétnyílt csonthólyagából,
mint kinyílt kagyló-szárnyakból a puha állat, a koponyából kidőlve
folyt szét, mint széttört köcsögből a rózsabarna kenőszappan,
elméd itt lett fehér kukacok, zúzmara-öltönyű lárvák fehér ösztöne, itt
feküsznek csontjaid a föld fekete lapjaiban, szorongó ákombákomokkal,
mint kislányom füzetében az első betűk, te Első Írás, Legelső jel,
Kezdet görbéje, s egyenes Vonala, a Fogalmak Első Pillanata, Első
hajlás, Gyermek-írás az isten szívén, itt fekszel két méterre ideges
lábam alatt az út másik felén, gyönyörű képzelet-rózsák alatt
e pici sírban, fehér penésszel belepve, mint kivégzett akit leöntöttek
mésszel, úgy feküdtél, a piros virágbelsejű húsból kitört
vállcsonttal, te Alkony véres inge, Vonatkerékre fűzött virág, az alkony
titán-szemgolyójának piros erezése, e kicsi sírban, mely gazos és piszkos,
mint halott csavargók arca, mint hülvék lágy arca nyálzik csigabigákkal,
s zeng cimbalommal, hárfával, hegedűvel, édes és forró és komor nyári
láng-zenebonában, tücskökkel és sáskák gót templomaival, és párzó bogarakkal,
dupla gyémánt-hímveszőkként repkedő összeragadt szitakötőkkel, e pici sírban,
mely foszló-szőrű, mint az elgázolt kutyák, mint dülledt-szemű dögmacskák
merev bajsza, és nézem a ropogó, száraz, zöld-foltos kövér varangyot, amely
téged is evett, mint én az isten testét gyermekkoromban.

Mert te itt fekszel az út másik felén, e pici proletár-sírban,
e kapitalista kő, bronz, márvány, gránit-mocsokban, e gazdaság-
förtelemben, e dühöngő pénz-paradicsomban, gőgös bronz-gyárosok,

elhülyült márvány-atyák, fehér márvány-rózsákkal behintett muraközi
kancák, kő-páncélsisakos hülye tábornok-urak, duplacsövű puskával merengő
bronz-vadászok között, kiknek bronzkalapját, bajszos arcát
a galambok, harkályok, cinkék, rigók lefosták, itt fekszel márványba-
álmodott kurvák, könnyű habkő-tunikás segg-tehetségtelen
arisztokrata lánykák, hajnalra-tárt-szárnyú márványangyalok,
mellkasra-omló-hajú Jézuskrisztusok, feketemárvány mellszobrú
nagyiparosok, idióta kő-grófok, fém-cicomás kitüntetésű gügye
katonatisztek, töprengő bronz-hájas kupecek,
gránit-pocakú bankárok, menyországba-nyilalló úrifiúk, Apollónak
álcázott márvány nagyiparos-fiúk között, akiknek
arcára fekete gyász-szalagokat terített az
üres szemgödörből kicsurgó esővíz, itt fekszel magányosan, az út
másik felén, közeledben Léda áldott csontjai, az átkozottak,
itt fekszel hatalmas, bronzgyűrűs gránit-borítékok, föltorlódott,
áradó, egymásba-dermedt folyami jég-lapok között, márványtajték-
virágzásban, Szűzanya hét-törrel átdöfött kő-szívei között, zöld
bronzpenészes bronzlovak sörénye tikkadt árnyékában, bronzcsődörök
dagadó tökeit nem tépte le a gránát, itt fekszel elgazosodott, száradó,
pernye-törékeny, könnytelen, halál-nélküli, életgyűlölő, csillogó, végleg-
halott kapitalizmusban, kőszűzek félig-kitakart cicije s puncikája
undorában, az epileptikus ördög, a dosztojevszkiji Sátán
okádta ezt a temetőt a világra, Mammon pezsgőtől s ringyóktól
részeg tehene, mit tehene!: bikája okádta el magát: s lett ez a temető,
csontod nyughelye végül és Reviczkyé és Babitsé, és Adyé és Aranyé
és Vajdáé és Móriczé, Kosztolányié, Nagy Lajosé; s lett ez a temető
szíved föld-kelyhe, második-anyaméh, te-már-nem-is-létező,
a Világegyetem embriója, halhatatlan Ősatyánk, te Megszületett, s még
Meg-se-született, — s ha fogammal, körmömmel hozzád lekaparnék,
ha szememmel leásnék, nem találnám már véres mosolyodat, nem
találnám már bársony énekedet, nem találnám már gyermek-homlokodat,
csak csontokat, csontokat, csontokat, csontokat, csontokat, sárga csontokat,
s ruhád elrohadt foszlányait,

Mert te itt fekszel az út másik felén, és nincs közeledben isten és
nincs közeledben férfi, csak Léda hatalmas combjai, csak Léda
világringató öle rothadozik fölnyithatatlan szikla-Biblia lapjai közé
sajtolva, mint imakönyvben a rég-elszáradt virág, hogy le sose zörögjön,
hogy föl sose kelhessen virágzó hússal és üvegcsengettyűs kanca-nevetéssel,
mert neki nem adatott meg a föltámadás, csak a megmaradás, és nem
bújik ki a földből ágyékig lebomlott lila sörénnyel, magáról a penészt,
a deszkakorhadékot, a gyökeres port lesöpörve az utolsó ítélet
elképzelhetetlen piros trombita-dühére, csillag-okádó angyaltrombitákra,
és csak ő korhadt szét a közeledben, nem Vörösmarty, nem Arany,
s nem a kis vatta-ember, decemberünk piros Mikulása: Jókai-bácsi;
csak te fekszel itt az út másik felén, te Legárvább, Legmagányosabb,
te Kötekedő és Vádaskodó, Fölmérő Bűntudat, te fekszel itt az út
másik felén bolondos, diadalmas, szorongó s világgal-virágzó nyári
szívdobbanásaim alatt, s fekete nagy tekintetem a földben kutat,
beleás e bolygó-anyagba, mint dupla-fényszóró a rettegő nyári
éjszakába, s látom megcsillanni tested fém-részeit, mint repülőgépek
szárnyait, törzsét, üveg-hólyag orrszarvúcsordaként fegyveres, zengő
rinocerosz-csordáját az űrnek, látom: fogaidban a sárga, s platinakék
tömések: kis aranygyökerű fák, halhatatlan gyertyalángok, szegény
hitelbe-készült földalatti koronák, koponya-kastély csonthercegeinek

aranykoronái, földalatti lángok, megkövesedett aranyhalak, piciny-
pikkelyű ősfák, apró ősrákok arany-ollója, gyűrűs csápja, redő-potroha;
látom szegénységed fém-csillagait, szájad földmélyi tüzét, megdermedt
vulkán-szárnyait, látom sose-gyűrűzött kezed, te csak istentől-megjelölt,
embertől meg-sose-gyűrűzött madár, Legszebb Fehér Kócsag, egyetlen
csírából fogant, egyetlen-tojásból kikelt, egyetlen madár-has-forrósította
Egyetlenegy, csillagtól-csillagig röptöddel hálót-kötő, a hangos űrt
arany-pókhálóval befonó Pók-isten, látom szőrtelen csont-arcodat,
gyönyörű fehér vigyorgásod látom, s látom te Szegény, a földben
szanaszét a gazdagság tébolyult kotyvalékát, a kibérelt, örökáron-vett
földmélyi termeket, aranyozott üregeket, márványlapokkal-borított szobákat,
s nem-korhadó érckoporsókat, oroszlán-mancsú arany-ládákat látom,
s látom a penészes, nehéz-selyem szemfedőket, arannyal-átszőtt
csipke-orgiákat, frakkok, zsakettek, páncélöltönyök, díszmagyar
menték, piros csizmák, aranycsengők és aranysarkantyúk, virág-párták,
vitézi mellvértek, fémdongás sáskacicomák, gyöngyházkesztyűk
és bóbiták, cilinderek és aranymellények, szagos főkötők és hímzett kötények,
gombos cipellők és sevró-cipők undorító Grimm-mese-országát,
csizmák lerohadt arany kakastaréját, üvegcipellőkben a csont-ujjpereceket
az ezüstre festett körömhelyekkel, s látom te Holtak Proletárja, mint
az űrbe-néző, hatalmas távcsövével a Galaxisok, tejút-halikrák,
csillag-aranylánckötegek világító halmazait, látom te Kisemmizett,
te Megbolondított, te Megvadított, te Tehervonat-alá-térdeltetett,
látom az aranygyűrűket, gyémánt-melltűket, arany-fogsorokat, mint
földmélyi kukoricacsöveket, ahogy kiállnak csorbán, üszkösen
a hab-daganatból, az aranyszőke szakállból, látom egy nép aranyba-dermedt,
nehéz-kupákból kihörbölt vérét, látom a hímvessző-vastag brossokat,
csattokat, a gyökerek, az agvag arany-napraforgó-tengerét, a sisakok
forgóit, kardmarkolatokat, kettős-vércsatornás aranypengéket,
aranyórák csont-daganatait, arany-babérkoszorúkat a szétmálló,
föld-agyvelejű koponyákon, mint elrothadt halak száraz pikkelyeit,
látom a csontkezeken a drágakővel-kirakott gyűrűk őrzik az időt,
mint hatalmas nyolc-szemű pókfejek, csont-csuklókra száradt
ruhák csipketrombita-ujjain forognak a gyémánt-karperecek, mint
a napba-néző gyermek elvakult szeme előtt a színes karikák, és
látom Te-sose-rothadó, te Hervadhatatlan csillagkoszorú, innen
az úton, s az út másik felén, a tengeren innen, s a tenger
másik felén, e bolygóban szanaszét, a víz alatt, zöld moszat-göngyölegben,
virágállatokkal benőve, s a víz fölött, sárga hajszálgyökér-göngyölegben,
s mész-virágokkal benőve, kálcit-fodrokkal virágozva, látom, hogy
erjednek, habzanak, tajtékzanak a testek, pirosan, viasz-nyálasan,
pöfög mint mocsár a hús és kicsap a csontokra a belső-szervek
láp-virága és kristályosodnak a csontok a tengeren innen,
s az út túlsó felén,

Mert te itt fekszel az út másik felén, te Egyedülvaló, te
Gyémánt-alkatú, te Büntetéstől-félő, nem félsz-e itt magadban,
hisz egyedül vagy itt is. Végleg-egyedül agyam kozmikus viharai
alatt, gondolat-napkitörések félelmetes-csóvájú sárkány-nyelvei
nyalogatják rendetlen csontjaidat, nem félsz-e itt, e halott-vadállatok,
hulla-hiénák, gyöngyházba-öltözött nősténypárdúcok falánk és éhes és
csontot-zabálni-küldetett csontjai között, nem félsz-e Drágám,
hogy zihálva bevérzik a föld, izzó madártojás-belseje fölszakad,
sárga-hártyája megreped, s elönti csontjaid a vér, a vér, a vér, a vér,
a föld sűrű, vastag, lila vére, mely kilövell, mint elvágott-nyakú tevék
vastag-eréből feketén a vér, a vér, a vér, nem félsz-e Kedvesem,

hogy drága koponyádat láng-fogsoraival megzabálja a tűz,
a tűz, a tűz, a tűz, a tűz, mely kitör a föld szívéből, mint a szeretet,
mely kirobban a gyászában megrepedt föld szerelmes szívéből,
mint a kohók nyitott ajtaján a láng, nem félsz-e magányos Rettegő,
hogy évmilliárdok megült csillag-rétegén átcsap a tűz, a láng, a vér,
átcsap páfrányerdők, óriásemlősök, szerelmes sárkány-atyák, madár-anyák
húsán, csiga, rák, pók, szitakötő, hal, virág-lávákon átcsap a vér, a tűz, a vér,
s megemészti szétszórt csontjaidat,

Mert ott feküsznek az út túlsó felén a társak, a Haragosak, a Csodásak,
a Mégis-magányosak, a Mégis-együttvalók, összebújva szinte,
mint pettyes nősténymacska nedves hasa alatt a kicsinyek, az új-vaksiak,
a csöcsre-vágyók és együtt sírnak és megosztoznak a félelemben,
és kártyáznak és verset mondanak és vigaszuk van és van reményük,
idáig hallom a föld alól a kártyalapok pimasz csattogását és hallom
mint hálóban-vergődő halak sikolyát, nyálkás csapkodását és
cuppanásait, hallom a földön átszívárogni Babits Mihály
kántáló sámán-vers-szavát, a Megbántott-Csodálatosét,
ott fecseg Kosztolányi, a Vidám Rettegő és bajszába mosolyog
Móricz, a világ-szívű és Szabó Lőrinc csapkod öklével
csont-buborékokat, és szaladna Vajda János
csont-Gina elől és Reviczky Gyula ölel gyökér-Jászait.
és Nagy Lajos téged keres, te Kiűzetett, a Penész-paradicsomból
kikergetett, és csont-ujjával csont asztalon dobol,
s mint keselyűszárnyakat rebbenti, megmozgatva a földet,
hogy süllyed, omlik, bugyborékzik, mint keselyűszárnyakat
lengeti kopasz bordaszárnyait, elrepülne és unatkozik,

Mert neked itt se jutott közösség, nem kaptál társakat, Könnyező,
se haza, se föld, se otthoni temető, se boldog halál
nem jutott ősökkel-bevetett otthoni temető, csak egy szűk föld-persely
Szárszón, ahová behullottál a gyűjtögető halál szánalmas ujjai közül,
te Dárius kincsénél többet-érő, nehezen-koppanó, vasból-öntött fillér,
rozsdával-bevont-agyú Pénzecske, szegény, a Létezést veled-kifizethető,
s belekoppantál a föld-perselybe másodszor is Szegényem,
rozsdás szíveddel fizetett a halál szavaidért,
lehulltál ebbe a nyár-penészes, láng-virágzású pici sírba,
te Halottak közül az elsőszülött, a föld költő-királyainak fejedelme,
hisz mikor megszülettél jobb kezedben hét csillag vala és
szájadból kétélű éles kard jő ki vala és orcád mint a nap
és mikor meghaltál Szívem, az égnek közepette
egy angyal repült, aki ezt mondta nagy szóval:
Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak a három angyal trombitájának
többi szavai miatt, akik még trombitálni fognak,

Mert jaj nekünk és jaj a világnak, ha nem tudjuk csillag-sűrű szavainkkal
körültapasztani a világ tengelyét és pacsirta-könnyű szavakkal, vagy
tűzmadár-szavakkal, vagy bálnafújó-szavakkal, vagy sárkány-nehéz,
totyogó-szavakkal, vagy nárcisz-szirom-belső-bársony szavakkal
az izzó világ kemence-vázát betapasztani és csecsemőtalp-puha
szavakkal kitapasztani törékeny kicsi tested,
a világ keresztjéről levett szappanhab-sárkány-törékeny
kicsi tested nyirkos és jéghegy-leheletű és rozmár-zsíros
sír-perselyét és jaj nekem, gondoltam tizenkét év előtt,
pontosan tizenkét év előtt, jaj nekem, aki küldettem utánad, Menekülő,
te Legtöbb-szeretetre-vágyó, te Gyöngéd, isten-után-kiáltó Árva,

jaj, jaj, jaj kiáltoztam kiáltozásod, zuzmarás, kicsi őszi sírod előtt,
mely olyan volt mint öreg halottak ágyékszőre és mellkas-szőre,
ott álltam Erzsikével, aki gyermeket várt, hasa eleven ősmadár-tojás,
ott állt velem a mindenség édesanyja és sírod előtt figyelte
elvékonyodott-bőrű munkás-kezem, kőműves, napszámos,
zsellér, jobbágy-ősökből kivirágzott kezem lerágott
csontjaid fölött figyelte: hasában, e gyönyörű szerelem-buborékban
arany-öklű csillag forog, gyöngyház-térdei böködnek,
mint csigaszarvak, behúzódnak, mint kocsonya-hagyma fejű csigabiga-szarvak
és szeme majd kinyílik, mint Krisztus sírjának roppant sziklalapja,
jaj, gondoltam, sorsom ne legyen olyan, mint a tiéd, sorsunk
ne legyen olyan, mint tiéd, ne adasson meg nekünk a Megadás,
ne jöjjön el a Széthullás, a Pusztulás, a Félelem, a Menekülés,
és neki se, akinek anya-tojás héja majd szétreped és neki se, aki eljön,
pedig nagy veres sárkány vala az űrben és hét feje vala és tíz szarva,
és az ő fejeiben hét korona és farka után vonszá az ég
csillagainak harmadrészét és a földre veté azokat és álla az a sárkány
a szülő-asszony elé és jaj, fojtogattam a pikellyel-borított-gégéjű
sárkány puhán-omló, izmos, lángtól-átforrósodott gyík-torkát
és rámfonódott hét pikkelyes torony-nyakával, mint a polip-karok
és fém-bozontú koponyámra fújta, hörögte, köpte, okádta tüdeje lángját,
és szempillám, bajszom szenes lett, s voltam égett napraforgó,
s akkor sírodból mint föld-sárkány gyöngy-pikkelye gyémánt-kardod
kibújt, s kitéptem szívemből gyémánt-kardomat, s a sárkány fejeit levágtam,
hogy merő vér lett az űr, forró, habos vért lövelltek a gége-csonkok,
pikkelyes vérfák lettek a sárkány-nyakak, vér csurgott a csillagokról,
s a más-csillagokra húllt sárkányfejekből hárfák hangja tölté be az űrt,
a sárkány-nyelvek megpenészedtek, mint félig-vízbe süllyedt kő-csónakok,
s nárciszok, liliomok nyíltak a földgolyó-nagy szemgolyó-kocsonyában,
és én ott álltam őszalkonyi sírod előtt, földdel-kitömött koponyád
tüze világított a sírból és melengette vacogó szívemet és
szárogattam véres kezeim, sírod csalánleveleibe törülve a száradó
vért és nem kiáltoztam már és nem beszéltem, csak átkoztalak
te Átkozott gyönyörű, te Legyőzhetetlen kedvesem és sírtam
érted és sírtam a világért és akartam otthoni édes temetőt,
vidám halált, jókedvű temetőt,

Mert neked ez se jutott, otthoni temető, te Temető-nélküli,
aki a teljesség atyja voltál és nincs sírhelyed önmagadban, neked
nem jutott ecetfa, bodzafa, akácfa, jegenyefa, Krisztus, édes
töpörödött ősanyák méhéből fakadt ecetfa, hatalmas harcsabajszú ősapák
fejéből kinőtt bodzafa, madarak lüktető fészek-helye, pelyhes
csobogás, tojáshéjak vérhártyás, nyálkás üressége, a belsőre-száradt
ondó-kukaccal, fehér lepényfák és lila lepényfák zsongó
szerelme, csontokig-szívárgó édes édessége, páncélos-pihepofájú
méhek hétezer-szemsejtű kristálykoponyája, mellkasig-földbe-süllyedt
piros sírkövek begombásodott zöld versei, téged nem látnak
a fölhólyagosodott-lányfényképek, fekete eső-kráteres nagypapa-képek,
hozzád nem beszélnek, mint az eperfán a tyúkok éjjel,
a halál föld-közép felé lombosodó fáján bóbiskoló nagyanyák
lágy kotyogással, figyelve a tűz-középben-lakó vérmirigy-szakállú kakasra,
neked nem vedlenek a bemeszelt Krisztusok minden tavasszal, mint
a kígyók, mint a szelíd vizisiklók, mész-bőrüket rétegekben
lenyögve magukról véres májusi éjszakákon, s válluk mészpikkely-inge,
arcuk mész-kéreg álarca ott törik szét a dagadó új fűben, mint
a felugró halak üveg-fejétől a tóban a csillag, hisz fejüket néha

kidugják a kíváncsi halottak, az Újak, a Most-temetettek,
és kibújnak, mint a kalászok a mellkasvázak, karcsontok, koponyák,
veled nem száll, mint arany-Griffmadár, halottak napján a temető,
nem száll a dübörgő űrben boldogan keringve, gyertyalángokból-
tollazott hatalmas madár, a Halál Területjasztalkámja,
csillagokból-épített boldog ravatal, lánglevelű illatos Babérfa,
mely az űrt benövi és csillog és ragyog, mint a Biblia üvegtava,
és ragyog és lángol, mint a Szeráfok karának kürtjei és lángol
és ragyog, mint János Jelenésének Fogsora,

Mert te itt fekszel az út másik felén, mert neked ez se jutott,
legalább ennyi otthon, legalább ennyi haza, legalább ennyi föld,
te a Világot-Közvetlenül-kimondó, aki a Mindenség-ország vidám
fiának születtél, s lettél Magányosság-ország őgyelgő, tűnődő fia,
Bánat-erdők nyugtalanja, válladon érc-nehéz eperlevelekkel,
Gyermek-ország sóvárgója, legalább csontokat kaptál volna, fekete csontokat,
szívre fektethető lábszárcsontokat, láncba-fűzhető csigolyákat, legalább
csontokat kaptál volna, jáspis-szemű csont-rokonokat, csont-öcséket
és csont-bátyákat, csont-nagyanyákat, csont-dédapákat és csont-ükanyákat,
neked nem jutott Emlék-fa az ökörnyál gyémánt-szemfedője alatti
szerelmes pici temetőkben, fordított-Emlékfa, amely a bolygó-belső
izzó vaskocsonya-szíve felé nőve lesz egyre lombosabb és fényesebb,
lesz vérből aranyba átnövő, s lesz aranyból tűzbe átnövő, s kristálybajszú,
rubint-szakállú, smaragd-hajú pucér gyümölcsei az édes öcsék, kishúgok,
unokák, nővérek, bátyák, nagyszülők, ősök, madarak, halak és férgek;
ott ülnek a Halál-fa kőzet-kérgű hatalmas ágain a földben,
aranyból-sarjadó mérhetetlen korona-bozontjában, mint paradicsomi
madarak, halál-himzésű fekete tollruhában, fehér csipke-fátyol-
gombolyagban, a halál menyasszonyai, mint a dér virágzó csipkekesztyűi,
csizmásan, ezüst bajusszal, mint a fényképen a fiatal Arany János,
málnaszínű, gyöngyházgombos pruszlikban, mint harmincéves nagyanyám,
ott ülnek a Halál-fa ágain, élőkkel-pelyhezett fészkeikben és
búgnak, beszélnek, énekelnek, csacsognak, csivitelnek, gagyognak,
nagy szines, ferde-orrlikú csőrüket nyitogatják és csipegetik csőr-
fogsorukkal a Halál-Fa menta-ízű leveleit, és izzó
csont-medencéjük mese-tojásokat nyög ki és a fekete-szeplős
halál-tojásokat karcsú tengeri-csikó-fejükkel kocogva feltörik tavasszal
az ondós-szárnyú ragacsos táltos-csikók, csecsemőköröm-puha pikkelyű
hétfejű sárkánycsibék, gyémántkoronás kígyókirályfiak, kisbaba-kezű
boldogtalan Békakirályok, emberevő tündérkisasszonyok,
akiknek szájából úgy áll ki az embercomb, emberláb, nagyhajú koponya,
mint a nyelvig-telezabált tyúkok csőréből a kukac, hernyó szőr-
rózsája, kőrisbogarak páncélos-szárnyú zöld szeder-potroha, szitakötők
merev gyémánt-csillár-feje, lepkék miseruha-szárnya, sáskák
piros-érszövésű hártyaszárnya,

Mert neked ez se jutott, legalább boldog halál és
boldog szerelem, csak ez a föld-doboz itt, és négymilliárd
ember-szívben egy-egy sírhely Szivem, és véres és rángó sírhely minden
létező szívében Szivem: a férgekben, a bogarakban, a lárvákban,
a madarakban, a halakban, az emlősökben, a pikkelyesekben,
a tollasokban, a páncélosokban, a selyem-bőrűekben,
a külső-csontvázúakban, s a csontváztalanokban, a pók-testűekben,
s a gyűrűs-alkatúakban, s a hólyaglebegőkben, a viziemlősökben,
s a nagy-macskákban, a kétéltűekben, s az öves-állatokban,
a csilló-szőrkoronásokban, s a hidra-fejűekben, s a fákban,

füvekben, moszatokban, mohákban, virágokban és kőzetekben,
a vízben és a lángban, csillag-gázban és a teremtés-szívében,

Mert neked más se jutott, te Egyetlenegyszer Egyetlenegy,
mint négymilliárd sírgödör, mint milliárdszor milliárd vonagló sírhely
minden létező szívében, sírodúl csak a Világegyetem, a billiárdszor
billiárd-gyökerű Lét foszló és merev, mozgó és puha, kocsonyás
és ásványi, növényi és állati szerelem-tej-gyökere gyökeredzik szívedben,
te Senki Proletár, a Mindenség nőtt ki szívedből, az Élet és Halál,
te Freud szívében gyökerező üszkös Rózsaszál, te legbátrabb
Bátor, te Gyáva, aki megadtad magad, mert nem tudtad összefogni
a szilánkos hasábokra húllt világ-kristályt és rádzuhantak
a világ-kristályhasábok s ott fekszel alattuk, mint ősjégben
a mammut, léted nem-rothadó bozontjával, szíved ametiszt agyarával,
mert eladtad magad a halálnak, feloldódtál mint kristálytömb
az életfolyadékban, s fölszálltak sóhajod búborék-lombú ágai véresen,
és mindenütt vagy és nem vagy sehol,

Mert hol keresselek, mert szomjazom nagyon, mert magam vagyok
és nincs italom, most kellenél, mint testvérnek a testvér,
mert kellene, hogy bántsál és szeressél, te harmincmilliárd
sejtből fölépült Szorongás, a Boldogság Húsvéti Sejttemploma,
mert kellene, hogy megüsselek, s nem-hervadó sebet üss utód-szívemen,
hogy ordíts velem, mint apjával a gyermek, mert az apák nem
futnak el a fiak elől és gyűlölöm azokat, akik elmenekülnek.
és hol keresselek mert szomjazom nagyon, és úgy eltikkadtam
a szomjuságtól, hogy már csak szőr vagyok, belül is csupa szőr és csont
és szemgolyó, ülök az Ének kopár szigetén és várlak, mint
hajótöröttek a nagy halat, akik léket vágnak a nagy halak testébe,
s nézik amíg megtelik lassan a seb-gödör mirígyváladékkal,
s szájuk bozontját a hal testébe mártva kiszürcsölik
a mirígynedveket, s nyelik porcellános gégével a hal levét,
hát hol vagy te Hal, te Megváltás Hala, hogy szívedbe léket
vágjak, s kihörböljem szíved olajos, büdös levét, hogy
elmúljon tőlem megpróbáltatásom szörnnyel-hemzsegő éjszakája,

Mert nem vagy sehol és itt fekszel az út másik felén,
pici proletár-sírban, e gazdag, úri, tobzódó, cicomás, fene-
gyalázatos, ittmaradottaknak-szánt, márvány, érc, gránit, bronz-
hányadék közepén, e Bűnök-kertjében, Hazugság-országban,
és neked nem jutott balzsam, se arany test-hüvely, zománc báb-ruha,
se gránit-koporsó, földalatti halál-várkastély, se isten-halottsiratók,
mint Egyiptomban a királyoknak, krokodílusoknak, madár-isteneknek,
se párdúc, tintahal, polip, páva-domborítású aranylevelek koszorúja
király-fejedre, s arcodra száskabőr-puha aranyhártya-álarc,
amely megőrzi a bőr kráter-életét, s átveszi az arc sejthálórendszerét,
s a kirohadt szemre boruló szemhéj szempillaszőrét
is megőrzi, mint aranyszőr-csipkegallért, s megőrzi
a gyilkosság pillanatát, a megsemmisülés mosolyát,
a szőr-bokrok Puszta-országát, mint Agamemnon-királynak;
neked nem jutott se balzsam, se arany, se isten-halottsirató,
te öreg fához hasonló kikopott-rostú, fényes gyökér-szövésű Kölcsön-ruhás,
te Leszakított-ingvállú, Vonatkerék-rozsdával-megjelölt-homlokú,
s itt fekszel e pici proletár-sírban, te Megemészthetetlen,
mert nem tud megemészteni mégsem a föld, a csőr-pofájú cápa,
a csillag-horogra-került pettyes kék ragadozó, s fölboncolt gyomrában

kardhal-fejek, tüskekarperec-tengeri-uborka, félig-leszopott
gyermekcsontváz, tengeri csillag csonttövis-koronája a gyomor levében:
e sír gyomrában, mint tengeri-csillag tüske-rózsája fekszik
meg-nem-emészthető csontvázad te Szilárd, és szivemben
feküsznek fölemészthetetlen tengeri-csillagkorona-verseid
és lenyúlok érted, mert van hozzá hatalmam, a rögök,
gyökér-halászhálók göngyölegéből kiemellek és ölbeveszlek,
mint férfi-Szűzanya és kemény hajammal letörlöm csontjaidat,
és könnyemmel megmosom penészes csontjaidat és ringatom
véremmel-mosott, izmoktól-nem-pántolt koponyádat
és sírok és sírok és sírok és sírok és csókolgatom
megemészthetetlen csontjaidat.

Reich Károly rajza

Az Új Írásban megjelent eredeti szöveget Farkas László jelöléseivel közöljük.